

Lesní elfové

Jmenuji se Miona Lutill. Jsem hlavní kulturní poradkyní krále Dereka I. Mým úkolem je mapovat všechny rasy a kultury této země a podávat lidem od dvora neocenitelné poznatky nutné pro dodržení tradic při diplomatických kontaktech. Když jsem se poprvé setkala s Lesními elfy, byla jsem jako badatelka poměrně nezkušená. Prakticky se dá říct, že jsem do té doby studovala zejména z výzkumů, které přede mnou učinili druzí. Abych řekla pravdu, Lesní elfové byli prvním národem, který mne přinutil vystrčit nos z královských knihoven. Možná pro to jsem si je tak zamilovala. Žádná jiná kultura mi nikdy nepřirostla k srdci tak jako oni. Přesto a možná právě proto budu u popisu jejich zvyků co nejpřesnější.

Na území obývaná Lesními elfy jsem se dostala se třetí diplomatickou výpravou krále Oratha III. Byla to ta, na níž se definitivně dohodl mír mezi našimi národy. Zástupcům krále dalo hodně práce těm divoce vyhlížejícím bojovníkům vysvětlit, kdo jsem a proč bych u nich měla nějaký čas zůstat. Přijali mne s nedůvěrou jako

něco cizího a zbytečného u jejich světě. Muži mě ignorovali, ženy mne pomlouvaly a pro děti jsem byla stálým zdrojem zábavy. Lesní elfové odmalíčka žijí v stálém boji i souznění s přírodou tak, jak je to přirozené. Jejich děti stopují a loví drobnou zvěř, zabíjí, kuchají, vaří, učí se stavět příbytky, ugrábnout zbraně, uctívat Terramu. V jinošském věku se učí umění války. Přerod z chlapce na muže je uskutečněn formou životu nebezpečné zkoušky dospělosti, chlapec musí přežít týden v lese bez jediné zbraně či zásob. Vrací se zocelení, z jejich pohledů vyprchá čtveráctví a dostaví se neústupnost a tvrdost. Ženy jsou cosi jako uctívané klenoty. Mají schopnost plodit život a to podle všeho stačí. Vychovávají děti, učí je všem pracím, které samy vykonávají. Ani elfská žena není však nějakou útlou květinou, také boj jim není cizí, všechny děti jsou vychovávány stejně, jejich cesty se rozdělí až se zkouškou dospělosti pro muže a prvnímí plodnými dny pro ženy.

To už bych se ovšem nikdy nedozvěděla, kdyby se mne neujala nejstarší žena u kmene. I stáří má u lesního lidu svou vážnost. Opravdu hodně staří elfové vyprávějí dětem příběhy, které se udály z lidského pohledu před mnoha generacemi, oni je však prožili. Starým všichni prokazují úctu i díky víře v to, že čím blíže jsou odchodu z tohoto světa, tím více jsou v kontaktu s těmi, jež odešli před nimi. Hovořit s duchy tomu říkají, pokaždé když stará mysl je už tak znavená staletími, že přestává leckdy myslet souvisle. Nejstarší žena kmene to ale měla v hlavě dokonale v pořádku. Hochopila, že mohu ovlivnit to, jak je bude vnímat okolní svět. Jestli u nich uvidíme jen zvířata, nebo je uznáme za sobě rovné. Díky ní ke mně začali být ostatní ustrácnější. Budiž jí země lehká.

Lesní elfové se dělí do několika kmenů, každému kmene úvodí v podstatě jakási triáda: druid, vůdce kmene a nejkrásnější žena. Přičí se mi mluvit o ní jako o alfa samici, ale v podstatě to tak je. K tomu se ovšem vrátím později. Tyto tři vedoucí síly spolu ale nikterak nezápasil, naopak. Vhodně se doplňují. Druid vede svůj lid skrze Terramu, s níž rozmlouvá, jeho slova prosazuje vůdce kmene, který se také ujímá vedení v době války. Žena nejvíce ovlivňuje běžný

obyčejný život kmene. Když žena řekne, muži jdou lovit nebo stavět obydlí nebo ugrábet nástroje. Žena je u lesních elfů tím krkem, který otáčí hlavou, a oni si ji za to cení. Postavení žen u Zeleném království se budu ještě chvíli věnovat. Jakmile se s dívkou stává žena, skoro okamžitě se zjeví i nápadníci. I u tomto případě je žena privilegovaná. Koneckonců stejně jako ve zvířecí říši. Ona si vybírá manžela. Z řad nápadníků je to ten, jenž nejlépe prokáže své zdatnosti louce a odvahy. Odění jen rituální rouškou se bezmyšlenkovitě urhají uyzbrojení jen dýkou do nejhlubších zákoutí lesa a přinášejí ty nejlepší úlovky. Ona si pak vybere, přistoupí k nejlepšímu skolenému zvířeti, vyřízne mu srdce a podá ho svému nastávajícímu. To zvíře je pak hlavním chodem na svatební hostině. Manželství, záhadná věc u elfů. Jedná se čistě o svazek určený k plození dětí.

Druid je nejposvátnější osobou kmene. Platí celá řada omezení ohledně chování se k druidům. Nesmíte jej například oslovit jako pruní, mohli byste ho ugrušit z tiché rozmluvy s bohyní. Nesmíte mu zkřížit cestu. Když druid prochází vesnicí, všichni uhýbají. Nesmíte ho probudit, mohl by mít zrovna věštecký sen. A u neposlední řadě, když si to druid usmyslí, musíte ho pustit do lože své ženy. Dokonce je to chápáno jako čest. Žena takto uyznamenaná okamžitě postoupí ve společenském žebříčku o několik pater výše. Ani druid to ale nemá u životě jednoduché, nikdy nesmí zabít živého tvora ani pozřít maso, tím by narušil svůj vztah k přírodě a tedy i k Terraně. Jak se z člověka vlastně stane druid? Narodí se tak. Když druid kmene cítí, že se jeho dny chýlí ke konci, vybere si ženu, se kterou počne svého nástupce, toho vychová a jemu předá svůj úřad.

Wúdce kmene naopak nemá svůj úřad dědičně, vždy je to nejsilnější muž kmene, nejlepší lovec a nejschopnější válečník. Wúdce se stanete, pokud porazíte současného u souboji. Klání ale nekončí smrtí, jak byste nejspíš podle všech předsudků z Války s Lesem čekali, kdepak. Lesní elfové uctívají život stejně jako přírodu. Neuzali by ho bezdůvodně. Porazený wúdce se stává opět řadovým členem kmene. Aby tyto souboje nebyly na denním pořádku, je vždy jednou

za deset let vyhlášen den soubojů. Jen tehdy je možné změnit své postavení u kmene.

① náboženství a rituálech jsem se toho mnoho nedozvěděla, tato stránka života našich nedávných nepřátel přede mnou byla úzkostlivě tajena. Mohu se jen domnívat, že hlavním předmětem úcty je samo prostředí, ve kterém žijí. Dokonalý soulad s přírodou. Ti lidé se omlouvají zvířeti, které zabijí a vysvětlují mu, proč to musí udělat, starají se o Les jako nikdo. Žijí přirozeně podle přírodních zákonů. To je podle mě základem jejich úcty.

Z lidských vlastností si nejvíce cení odvahy. Odtud pramení jejich rituál vítání hostů. Když poprvé přijela návštěva z jiného kmene, myslela jsem, že na nás někdo útočí a u panice se snažila schovat. Strílejí po sobě šípy, pokřikují, divoce gestikulují a vůbec ušlechtilak dávají najevo nepřátelství. Kouzlo spočívá v tom, že jen statečný člověk se může stát jejich hostem. Chcete-li si získat jejich úctu, nehněte v takovéto situaci ani brvou. Ale pozor, pokud nejste vítanými hosty, ale cizími vetřelci., nebudou šípy létat jen kolem vás, první možná ano, druhý už vás zabije. Bez jekotu, bez křepčení, bez zastrasování. Stejně jako bouřlivě umějí slavit své rituály a děsit své okolí, tak tiše a s ledovým klidem umí rozsévat smrt. Nevěří cizincům, jsou uzavření, ale jsou nádherní. Jednou, až se budou mé dny chýlit ke konci, vrátím se k nim, vrátím se přírodě, vrátím se Terraně.